

BOG

DER ER INGEN TIL STEDE KUN ORDENE I FLOK SOM DYR PÅ VEJ (/BOEGER/DER-ER-INGEN-TIL-STEDE-KUN-ORDENE-I-FLOK-SOM-DYR-PA-VEJ)

Af Peter Laugesen (/forfattere/peter-laugesen) (2014)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A51146301&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/der-er-ingen-til-stede-kun-ordene-i-flok-som-dyr-pa-vej) for at anmelde

Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?u=http://litteratursiden.dk/boeger/der-er-ingen-til-stede-kun-ordene-i-flok-som-dyr-pa-vej&title=Der er ingen til stede kun ordene i flok som dyr på vej](http://www.facebook.com/share.php?u=http://litteratursiden.dk/boeger/der-er-ingen-til-stede-kun-ordene-i-flok-som-dyr-pa-vej&title=Der+er+ingen+til+stede+kun+ordene+i+flok+som+dyr+p%C3%A5+vej)) og Twitter ([https://twitter.com/intent/tweet?url=http://litteratursiden.dk/boeger/der-er-ingen-til-stede-kun-ordene-i-flok-som-dyr-pa-vej&status=Der er ingen til stede kun ordene i flok som dyr på vej](https://twitter.com/intent/tweet?url=http://litteratursiden.dk/boeger/der-er-ingen-til-stede-kun-ordene-i-flok-som-dyr-pa-vej&status=Der+er+ingen+til+stede+kun+ordene+i+flok+som+dyr+p%C3%A5+vej)) for at anmelde. Digte der behandler emner som alderdom, død, samfund og kunst i en melankolsk og selvironisk grundtone, der understøttes af små stemningsfyldte vignetter

TAGS:

ALDERDOM (/TAXONOMY/TERM/14100)
SAMFUND (/TAXONOMY/TERM/9156)

DØDEN (/TAXONOMY/TERM/13728)

LIVET (/TAXONOMY/TERM/6482)

MELANKOLI (/TAXONOMY/TERM/7085)

ANMELDELSE

20 aug.14

(/users/jens-hjollund)

Af Jens Hjøllund (/users/jens-hjollund)
Skribent

Laugesens digte er del af en fortløbende proces og en rastløs og kværende skriven, der generøst inviterer læseren inden for.

Når man som læser åbner en ny digtsamling af Peter Laugesen, forventer man ikke at finde et klassisk afrundet og homogent "værk" men endnu en brik i den fortsatte samtale og proces, som hans poesi har holdt gang i lige siden debuten i 1967. I den henseende er der - heldigvis - ikke noget nyt i hans seneste samling *Der er ingen til stede kun ordene i flok som dyr på vej*. Laugesen blander endnu engang sin lyriske stemme i "tidernes mugne kor" og gør det på sin helt egen nødvendige og uforvekslelige måde.

Temaer, stemmer og stemninger væves sammen eller skurrer mod hinanden i digtene. Skriften, ordene frembringer ikke bare betydning, men får også fysisk, stoflig karakter i form af skrivemaskineskrift eller digterens håndskrift og skriblerier, der driver ned af siderne i slægt med surrealisternes automatskrift. I det hele taget er den litterære tradition altid nærværende i digtene som en del af det gamle, men stadig levende modernistiske slægtskab, Peter Laugesen bekender sig til: Gunnar Björling, Antonin Artaud, "fader Beckett" og "bedstefar Joyce".

I mange af Peter Laugesens digte fra de senere år har der været en vis tilbageskuende, sorgfuld og melankolsk tone, der er tæt knyttet til en personlig oplevelse af og bevidsthed om at befinde sig i livets sene tid. Alderens og forgængelighedens perspektiv får også markante udtryk i denne nye samling: "over halvfjerds og festen bag mig/ står jeg med nedslidte fjer/ og kolde piber på bordet", som det kontant og lakonisk hedder et sted. Årstiden hælder mod efterår. Vennernes nekrologer dukker op på avissiderne, og selv den elskede hund - som har været fast inventar i så mange Laugesen-digte - er død. Peter Laugesen giver denne smertelige erfaring udtryk, men forskriver sig aldrig til mismodet eller sentimentaliteten. Tværtimod: "Jeg vil ikke/ visne og blegne,/ langsomt/ blive en anden, ukendelig./ Jeg vil/ råbe og skribe, danse/ en vaklende/ tvær/ vrissen gammel/ blå twist."

Ligesom fortiden ikke blot er noget overstået, tilbagelagt, men også rummer utopiske spor af alt det, der ikke skete, de pludselige skred og åbninger; "uforudset irrationelt/ og meningsløst", har digtene også et kritisk blik på samtiden. Dens "virtuose småborgerlighed" og sociale brutalitet, hvad enten det gælder de sjælløse nye bygninger, der skyder op langs havnen, eller litteraturens "ynkelige dyrkere/ af det skønnere og skønneste skønne,/ de flade fortællere af skrumpne skrøner,/ der prinser den på pallerne."

Men hermed er alt alligevel ikke sagt. For under det hele løber Peter Laugesens aldrig svigtende tro og insisteren på poesien, skriften som en åben, udforskende handling, der netop ved at hævde sin anderledeshed og nytteløshed er den "store sammenhæng, det format der kan rumme de/ drejende lavtryk, de dybe huller hvorfra/ vindene kommer, de nedre og øvre, passater, monsuner,/ kulinger, storme, orkaner, drømmens skypumper."

BOGDETALJER

Andre bøger af Peter Laugesen

